

מסורת הש"ס

(א) לעיל נט. לקמן ע. יצמות
(ב) קדושין סג. נדרים פה.
(ג) ז"ק ה, א (שם נא).
(ד) גי' יעב"ז ליה.
(ה) נברכות כד. וישן
(ו) עי' תוס' לעיל מז: ד"ה
כתב לה וכו', (ז) ערוך ע'
סס ב' פ"י מטמון.

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה שום וכו'
שלשים ואחד סלע ודינר
כז"ל וכן בסמוך:

מוסף רש"י

קובם. שאני עושה
לפני. אשה שמירה
בגללה. עשה עושה
מלאכה. יהא אקור לפין
קיום. (במחצת ג.)
משני
לפי יצוי לפין כקדש
(דעליו טו.) משיבות לו
אינו צריך
לחפר. ונד. וז. שאלו
לפי לקדשו לפי אהלו
(שס) אלו בגלל תרין לשכר
שאלו מדה פן שהיו
מקדשין קדשן (דקדושי ג.)
לדיון וקדשן בעשנתו פן
למעשה יהיה לא מלא
מדה (במחצת ג.) דלל
למדה (במחצת ג.)
לפיקשוי בגלל מה חכי
תחנמו (דעליו דפ.)
יפיר שבא תעריך עילוי
ויהרמן הראיו לו. שמה
תעריך על מעשה דיה
ויהרמן פן מהלו לו ויהרמן
אמה שחייב משיב נשמות
לו. ונכחמותו (לעל סד.)
אמרין וזו עושה לו
שפוקר לו. כלמיס שמי
עושה פן שכל מיס
בגלל (דקדושי ג.) דמות
לו. אינו שו
להקדשן (לעליו טו.)

תוספות רי"ד

דמעשה ידיה הוא אמר
ורבי עקיבא לעצמה
מציאתא לא רבי דהנן
קנים שאני עושה לפין
אליהם הלפני רבי'א יתר
שכמו עתה'ן עליו יותר
מ' הארץ לו מ' ת"ק
סבר אלא הלפני משום
דמשעבדו לו אלא אדם
ואמר רב שנינו לשם
אוצר'ה העדפה היו דירה
רז"ע סבר יפר שהעדפה
היה ארץ חילי עלי'
נדרה אם לא יפר לא
דמיא העדפה הווא
דמיא העדפה חילי קפיד רבי
עקיבא ואמר לעצמה לא
חיוב לבאנה ואף לא
לרבה התם הוא משום
דקנאה ברבים אמר הכא
כ' משעבדו ליה אלא
לשירותא אבל העדפה
בדירה הוי מציאתא שכן
אמר ר' הורד' לא סבר
יב' אשה דהתיב דירה א"ר
איפוך תורה הכי מציאת'
הווא' לבעל'ה דאית ליה
הלוק' משום איבה וכי'
התעורר רבי'א עצמה
דהשאת העדפה [של]
מעשה ידיו היא רבי'
אמר ויחשבו'ן לזכרה וכי'
מציאתא: כי אתא רבין
אמר בתועפה שלא ע"י
הדחק כי' על פלוג'
ובעל'ה הוי מ' משום
מעלה כסף שהוא נותן
מזה כי פלוג'ה בתועפה
ש"י הדחק מ' רבין
אמר' ויחשבו'ן מציאתא לא

דמעשה ידיה: ושיך למימר שיהא שלו דמעשה ידיה תחת מזונו:
קונסם שאני עושה לפיך: מה שאני עושה יהא קונסם לפיך: אינו לרייך
להפטר: דמעשדא ליה. ואפי' לשמא תעדיף נמי לא חיישינן דאי מעדפה
נמי לבעל הוא: **שמא תעדיף:** והעדפה דידה הוא וחייל עלה קונסם:

שלא ע"י הדחק. כגון שהיא עיריני
וצעלת מלאכה: ע"י הדחק. כגון
שהדחקה עצמה והעדיפה: ה"ג והא
גי אחא רבין כו'. וקס"ד מציאתה
היא העדפה שלא על ידי הדחק היא
הכי פליגי בה: ומשני אמר רב פפא
מציאתה העדפה שעל ידי הדחק
היא. דרוב מציאות צריך לחזר
אחריהם כגון דגים שנשארו ביבשה או
צבי שבור או לחפש סימא" צקרקע:
שמים שלג וארבע צבה אחת. שומרת
קישואים ועווה פשתן ומלמדת שיר
לנשים בשכר ומחממת ביצים בחיקה
או ציף תולעים העושים מש"י הנשים
מחממות אותן בחיקן והם נולדים:
ממהו. מה יהו כעל ידי הדחק או לא:
ממקיקו רבא בר רב חנן. אדרבי
יהודה בן בתירא: מרתנ' ומת
חסנו. ונפלה לפני יצם והוא תוצע
עמה שפקקו לאחי: יכול הוא שיאמר
כו'. או חלוק או יצם אבל אחיו או
יתן או תשב עד שיליץ ראשה: הוא
עופק כנגדו ט"ו מנה. שלש יותר
הצלתם עליו לכתוב כמכותה לצד
תוספת שהוא מוסיף לפי משמעת
בזהו. אלף דינר הן עשרה מנה: וינגד
השום. אם בא חתן לכתוב קבלה עליו
כנגד אלף דינר של שום שתכניס לו
בגדים או כלים המשתמחין בהן והן
פופותחין או פרקמטיא ודרך הנועדים
למזומטי חתן לשומם יותר משויים
לכבוד הכלה ונלחצה עד צעלה: הוא
פופוק פחות חומט. לא מיעיבא דלא
פופוקיאל שפוחת שאלם הכניסה שום
של אלף דינר הוא כותב ח' מאות וז:

שום זמנה וזוה מנה אין לו אלף
ומנה. הניקה שום לקבלו עליו בשטר
הכתובה זמנה והוא שיה מנה בשוק
לכל אדם אין לו לומר תנו לי עוד
חמישייתו שהרי אמרו לפחות חומש מן
השום לפי שלא אמרו דברים הללו
אלא בשום ששמאזוה צבית חמנים
והנשואים ומיהו תוספת שליש לא
יוסיף שלא אמרו להוסיף שליש אלא
מיד: שום זמנה היא נותנת שלשים
מקבלו זמנה שאמרו לו כתוב מנה
של מנה צריך שיסומו אותו צבית של
ודינר דהוי מנה וחומשו: וזד' מאות. שום
שקבל עליו לכתוב
לכרבע מאות: היא נותנת חמש מאות.
לפי שומת הנעדים שם:
וששתן

[illegible]

אשה לעצמה ולא חיישן לאיבה שגם שהעדפה היא של בעל משום דמעי"א הוא אכל בה כ"א"ע הנקנית בדמים ור"ע סבר לבעלה שאית ליה תיקון [שתקינן שיהא לבעל משום] ולא הוי לבעל ולא חייש לאיבה באיזו העדפה פליג ר"ע ואמר דהוי דאשה באותה רת עצמה לגרד שינה מעיניה בלילות והתם ליכא איבה אבל מה שמעדת בלי שום דחוק

מציאת האשה פרק ששי כתובות

וזהו כי אתה רבין ב'ו'. זאת גרסת הקונטרס וקשה דמאי פריך
דכי היכי דהעדפה הויה דבעל ה"ג מציאתה הויה דבעל והא דביש
סוגיא משמע דטפי הוי מציאתה לעצמה מהעדפה דקאמר השתא
העדפה אמר ר"ע דלעצמה מציאתה לא כל שכן אם כן שפיר אפשר

להיות להעדרה לכוין עלמא הוא דבעל
וצמיתא הוא פלוגתא ועוד קשה
לפירוש הקונטרס דאמר רב פפא
מירון הוא זה לא היה ליה למימר
אלא מציאתה כהעדרה שעל ידי הדחק
דמי ולא היה ליה למימר פלוגתא
דריב עקיבא ורבין ונראה בברכת
רבינו חננאל דלא גרים והא אלא גרס
כי אחא רבין א"ר יוחנן כהעדרה שלא
ע"י הדחק כו' ומילתא בצפי נפשה
היא ולפרושי פלוגתא דרבי עקיבא
ורבין אחא דאירי במתני' במציאתה
ומעשה ידיה ומפרש רבין כהעדרה
דמעשה ידיה שלא על ידי הדחק כולי
עלמא לא פליגי דבעל דמי משום מעשה
כקפ"י פליגי כהעדרה דע"י הדחק
דהוי כעין מציאה דפליגי נמי בה
דעל כרחק מציאה דאמר ר"ע לעצמה
מיירי דללא בטלה ממלאכה דאי בטלה
ממלאכה הו"ל חייבת שכל הפקעתה
דקא בטלה בשעת הגבחת מציאה
ועלה קאי רב פפא וקאמר מציאתה
כהעדרה שעל ידי הדחק דמי כלומר
הא לא קא מיבעיא ליה הלא שמועין
מדרכא דקא מדמה לעיל מציאה
להעדרה שע"י הדחק ורבין דקאמר
דפליגי כהעדרה ע"י הדחק א"כ פליגי
נמי במציאתה כגון דמגבחת מציאה
עם מעשה ידיה אלא צ"י רב פפא
עשתה לו שמים צבת אחת מהו
למציאתה מדמינן לה והוי לעצמה לר'
עקיבא או דלמא הוי של בעל דכל זה
הוא מעשה ידיה כיון דרבי נשתע
מלאכה והוי במקום מעשה כקפ"י
והעדרה שעל ידי הדחק דאמר רבי
עקיבא דהוי שלה היינו שעושה מלאכה
בשעה שבני אדם יושבים מיקו והא דלא
קאמר רב פפא פשיטא לי מציאתה
כהעדרה משום דלא קאמר מציאה
כהעדרה דע"י הדחק דמי מסבירא
דנפשיה אלא ממילתיה דרבין. ר"ת:
מציאתה כהעדרה שעל ידי
הדחק דמי. הכא

מִשְׁמַע דְּמִלְאָה תַּחַת מִזְוֹנוֹת כִּמוּ מַעֲשֵׂה יְדֵי מַדְמַדְמִי מִלְאָה
לְהַעֲדָפָה וְאִף עַל גִּב דְּלֹאָר בִּפְ"ק דִּבְ"מ (דף יב:) דְּמִלְאָה הָאֵשֶׁה
לְבַעֲלָהּ כִּי הֵיכִי דְלֹאָ תִּיְהִי לֹה אִיבָה לֹא קָשָׁה מִיֵּדִי דְמַעֲשֵׂה יְדֵי
נִמְנִי מִשׁוֹם אִיבָה הֵן כְּדֹאָמְרִינן בִּפְ"א ע"פ (על דף נח: וסא) קִסְכָּר
מִזְוֹנֵי עֵינֵיךָ וּמַעֲשֵׂה יְדֵי מִשׁוֹם אִיבָה וּמִיֵּדִי קָשָׁה דְּאִמְרִינן לְהָאֵשֶׁה
רִבְּהָ (יבמות דף ט: וסא) גִּבִּי לֹא זֶה חַוֵּה וְזֹכֵרִין בְּמִלְאָתָא וּבְמַעֲשֵׂה
יְדֵי וּמִפְרַשׁ טַעְמָא בְּגִמְרָא דְלֵצִין וְזֹכֵרִין בְּנִתְּלִיתָהּ טַעְמָא מִלִּי אֲמֹר
יְבִיָּה וּגִבִּי מַעֲשֵׂה יְדֵי קִלְמָר טַעְמָא מִלִּי אֲמֹר רִבְּנָן דְּמַעֲשֵׂה יְדֵי
מִזְוֹנוֹת ה"ל לְמִנְקֻט בְּתַרְוִיָּיהוּ חַד טַעְמָא אִוּ מִשׁוֹם אִיבָה אִוּ מִשׁוֹם
וְהֵלֵךְ בְּמִתְנִיתִין אִינִי נוֹתֵן לְאֵשֶׁה בִּשְׁמֵס שְׁלֵם וְלֹאִישׁ לְבַד דְּמִי בְּשִׁמוֹ
תִּשְׁלֹא הִיּוּ נוֹתֵנִין לְאֵשֶׁה גַּם לְבַעֲלָהּ לֹא הִיּוּ נוֹתֵן כְּלוֹם וּמִלִּי פִּירָן
א לְבָרַב בְּנֵי מִשְׁפָּחָה. שְׁעִלִישׁ לְשׁוֹמְרוֹ מִן הַמִּכִּיס אוֹתוֹ אֲבָל עֲשִׂיר
פְּחוֹת חֹמֶשׁ. בְּקוֹנְטֵמֵס פִּירַשׁ שְׁנֵי טַעְמִיִּים חֹדָא מִשׁוֹם שְׁפּוֹחֵתִין
לִישׁ שֶׁל כֶּסֶף דְּפַחְתִּי וְיִצְרִסְלִי מִי אֲמַר שְׁמוּאֵל שְׁמוֹס דַּעֲתָה שְׁל
בְּיָד הַכֹּלֵה וְלִחְבָּהּ עַל בְּעָלָהּ וְנִרְחָה דָּוָה הַטַּעַם דְּקִדְקֵךְ מִדְּאִיִּנְטֵרִין
וְהֵן פּוֹחֲתִין כִּי יִרְבֵּה כִּמוּ וְזוּמָא אֲבָל לְטַעְמָא שְׁשִׁמִּין יוֹתֵר לְכַבֵּד
טַרְס בְּגָדִים וּפְרַקְמֵטִיא בְּגָדִים שְׁמַשְׁתַּמְשִׁים בָּהֶן וּפּוֹחֲתִין וּפְרַקְמֵטִיא
דְּקוֹפָא) אֲלֵא כְּלוּמַר שְׁאִין שְׁמַשְׁתַּמְשִׁין בָּהֶן כְּגוֹן בְּגָדִים שְׁאִין תְּפּוּרִין
וְסִי לְקַבְּלוֹ עֲלֵיו בְּשִׁטְר הַכְּתוּבָה בְּמִנֵּה וְהִיא שׁוֹה מִנֵּה בְּשׁוֹק לְכָל אָדָם
וְסִי לִזֵּה הַלְשׁוֹן דְּכִשְׁאֲמֵרָה שׁוֹם בְּמִנֵּה שׁוֹה מִנֵּה רוּחָה לִּוְמֵר שְׁחִכִּים
וְלִי אֲלֵא מִנֵּה בְּלָבָד וְאִין לְרִיךְ שִׁישׁוֹה שְׁלֵשִׁים וְאַחַד (א) וְדִינֵר אֲבָל שׁוֹם
וְלִי שׁוֹם בְּמִנֵּה שִׁיכְחוֹז לֵה בְּכַחוּבָתָהּ הַלֵּךְ לְרִיבָה לְהוֹסִיף חֹמֶשׁ:
וּשְׁחָמוּ

תרי אמוראי ולא איפסק הלכה כחד מנייהו התם עבדינן כמאן דשקלי וטריא אליבא דרבין לא עבדי' הכי עד דפסקי' בפ' יחידי דהאי דשקלא וטריא אליבא דיחידי אורחא דספיקא ולמיפשט בקושיא ולא למיפסק הלכה כוותיה: **מתני'** הפוסק מעות לחתנו ומתו הוא שיאמר לאחיו הייתי רוצה ליתן ולך א"א ליתן פ' אלו היה חתנו קיים היה יכול

עין משפט
נר מצוה

ז א מ״ פכ״ מהלכות
 ארבות הלכה ז סמג
 לאוין פא ועשין מז טור
 ש״ע אה״ע ס׳ פ״טא״
 ו ב טור אה״ע ובי״ם
 ז א ד מ״ פ״ג מהלכות
 חובל ועשין הלכה ט
 סמג זמין פ״טו״ע מ״מ
 ס״ תכ סעף׳ לה וואל״
 ז ה מ״ פ״ג מהל׳
 ארבות הלכה טו סמג
 עשין מז טו״ע אה״ע
 סימן נב סעף׳ א ב
 ז ו מ״ פכ״ ס׳ ה״א
 סמג ש״ס טו״ע״ ש״ס
 סימן סו סעף׳ א בדה״ס

תוספות רי"ד (המשך)

שהיו בעלת מלאכה וכו'
משאר הכתובות וכו' וכו'
מציאתה נמי כלי דוח
הוא הלכן א"ל הדין לה
לבעל הלא איבה: אלא
רב פפא מציאתה הכפרה
שעל ידי הדחק דמיא פי'
לרבי אתי לדהויי דורבן
ולאוקמי מילתא דרבא
דאמר איפוך ואומר מי
סברת מציאתה הכפרה
שלא ע"י הדחק דמיא
מורה לה כי ה"ל
מיא אלא להרעא על
י"י הדחק שרוב מציאת
אדם יפוך לחור איתרון
כדון דאפיקי הניא הורורן
אחר צבי שמור והחפס
בקרעא למצוא וכו' וכו'
א"י אמר ר"ע מציאת
האשה לבעל שעל ידיה
אדריה לא ר"ל איפוך וכו'
הכי מציאת האשה לבעלה
ר"ל אמור להצמצם כי
רב עשה לה ר"ל בבת
אחת מהו בעי רבינא ג' ד'
נמי תיקי פי' כגון שולח
ושמורת קישואין מלכות
שיר לבנות ומחממת ביצי
תולעם למי שביחקה
ומשחרת כגולן כמשיה
שלא ע"י הדחק דמי'
הוא דבעל אליבא דרבי
א"י כע"י הדחק דמי
ותן של אשה וכו'
ביקורן וכבת ר"ל וזיל
יזון דאון בעיא לא
שייכא אליבא דרבי
כ"ל הדלתה כ"ר ע"י ורבינו
ז"א נאן וכל האגונים
ז"ל פסקי כרבנן וכו'
ז"ל הדלתה כרבנן דהא
קרימאן ל"י ויחיד ורביס
הלכן כריס וכו' וכו' דכמה
סמתי [סמתי] ר"ל וכו'
אחא נתן מ"ה לבעל
כרבנן והכי נתן נמי בשמיס
אוזוז ואף על פי דבעי'
רב פפא ורבינא שייכי
אליבא דר"ע לא דרסי
הווי' חותי' חתיה
דיקו לרעעא עמיה
דידיה ולמיעט אל ס'
כוחה וכו' ה"ל אשכנאן
אורחא דהלכת קרימאן ל'
ותי ורביס הלכת כריס
והלכת כסחם משנה דר"ע
ז"ל לומר כפולגותא דר"ע
ורבנן דאף על פי דמקשי'
ומפקי' אדברי דר"ע
מפקין משה' כללא
דנקט' יחיד ורביס הלכת
כריסא דא' קשיא לה
לאמרוי דרביס יחיד
אל בעי לירוקי ולתרוצי
מילתא דידיה ולא תשיש
לה ולרעדא מאי טעמיה
ומה הוה סבר וכו' ל"ל
למשכב רביס ולמעבד
כחיד ער דפסקי פי'
דהל' כחיד ודלי לממר
הוא סברא דכל מאי
דמקשי' ומפקי' אליבא
דידיה והלכת כריסא
אלא אפילוהי נתן תנאי